

הוא הנוני ווקר של המיזרח התיכון, הצועד ואינו עיף לעולם.

● החבר'ה

מסע התאהבותו של הקורנט כן אמוץ לא נערך בחלל ריק, אלא בערר הצפוף המתגורר. תמיד התגוררו סביבו. הנה חיים חפר והפלמ"ח. פלמ"ח המוקדן. ימי חמאס והסלבג. ואחר כך מסעות הצלב של הילדים והקטינות ליפן. והיום אל הגיגות הפרידה, ברוח של אותה פרהסיה מחליאה, של אנשי רוח הנאחזים זה בזה, כל אחד קש צף לשני.

מסע בתי הקפה, משוררים עיתוני אים, מחואים עיתונאים, ואפילו עיתוני אים עיתונאים. ומעל לכל הגרופים. לקיטש ולמוות יש הגרופים הכי יפים ויפות. פעם כסית, היום חמר. היום גם ארוחת-בוקר במיזנון של מוסיאון תל-אביב. יש אוצרים ויש אוצרות, יש אורי חים ויש מה לראות. פעם כסית, היום הטיפריה, אחרי כך בית סוקולוב, אחר כך בונונה. קאריקטורה של הגיהנום של דאנטה היהודי.

הבוהמייני של הטורים, כמלך-עכבי רים, אותה ערימת עכברים הנמחצת במחסנים עליידי ארגונים או שקייתבור אה, וכך חיה סביב ריקבונה, בלי יכולת לזוין, שורה מחוברת בסמיכוזה נפלאה עד המוות.

אין כמו הבדידות ליצירה, אך אין קשה ממנה. "מדוע גדולים כליך הא ליזכרנים," שאל גתה את מוזכרו, אקר מן. "לא היתה להם השיפה כזאת. הפר הטיה וההדריות הורטות את היצירה."

אני מסכים בכל הלב. הרבה ימי יצירה ושעות קריאה ולילות-אהבה הוקרבו עליידי מיזבח ההתגדרות. ואין לה התמכרות פרועה מן ההתמכרות להתגדרות. אתה הופך למרימס העור והניווני.

שוב, סאטיריקן של פטרנויוס. המי שורר החי, ברוב גריכותו מוריש את מוזתו לקהלו. עריין חם הפשר, והחגיגה נמשכת. ימיפומפיההאחרונים נמשי כים אל תוך הלילות הארוכים, ולא רואים את הסוף, לא של המשורר ולא של המדינה.

● העם

ר יברנו על הצבר, על דעתו העצמית הטובה, על ההתגדרות, על הגרופים, על הגיבור, על היצור המי לאכותי הזה, ההולך ומתנוון, ועל החי גיגה ההולכת ונמשכת. משל שהוא העם, כפי שאמר המשורר: פתאום קם אדם בבוקר, ומחליט שהוא עם, ומתי חיל ללכת.

כשאני מדבר על מסע התאהבותו העצמית, איני יכול שלא לחשוב על אותה ועידת-הסולידריות הכלליהו דית העולמית למען ישראל. וגם שם

דן בן-אמוץ במסיבה (1958) הוא אינו זקוק לאינטימיות

הוא מוזיון. הוא גם המציא את ארמניוס חביבי ומוזיון. ותמיד זכה מן ההפקר. כששם יד בכיס, היה זה רק להוציא מיטפתחת לקנת את אפו. כך החל גם ליצור את התיאוריה הקרויאנית, לפני ובכיוון ילדיהפלא משה ז"ל.

פעם היה הטוב שבמראיינים, וכברן חסר-מעצורים, מלא חן, כריזמה ונוכי חות. הוא הבין באוכל, ווטות, פולקלור וחיים. הוא רצה להיות סופר, פילוסוף, הוגה-דיעות, להיות איש-רנסאנס ולי צור את הקאפלה סיסטויה שלו. מהי אובינה טרובה תרתי משמע: מן הקטינות שבחיינו ומן האניוירים שמצא סביב בו.

הוא היה המכה של הקטינים והקי טינות. קהלו בא להכין שיעורים במי טתו, ולא היה גא ממנו בכל הארץ. הוא היה אובייקט אמיתי של התגדרות.

בעבור דן בן-אמוץ הוא מודל מרתק ורודה. בעיניי הוא כמדינת-ישראל. הוא להקת-עיונבל וריקודי-העם של דלי יה. הוא ילקוט הכובים ועברית הרחוב.

מסע התאהבותו העצמית ומותו של הקורנט בן-אמוץ, מסעות של הספרים עצמיים והמיתוס של יצירת הצבר. כלומר, המשתמרפוזים של משה תהר לימזיגה, נער מתבגר ושמןמן, ממולח ויתום מיקצועי, מהגולה הגיע אלינו. ובוקר אחד הרגיש שהוא מיתוס, והתי חיל ללכת.

דן בן-אמוץ, שם חדש, עברית חדש שם האב: ישראל. שם האם: מדינה. פלמ"ח, פולקלור עצמי, עוד ציובות ועוד ציובות, יחף, עגיל באוזן, יפה עין, שיטחי ומרתק. יודע ברוב חן להי פוך את קמצנותו ושיטחיותו קרובים לחפור בו. אנחנו שבי אחריו, דן כן אמוץ.

● אישי

ט אמיריקון של פטרנויוס, שלב א'. המשורר אוכל את בשר עצמו, לחרדות הצופים. הם שותי פים רק ברוח, רק ברסיסי הפולקלור, הציובות והגבורה. עלמות-החן מפסי קות רגליים, והוא קופץ ותוקע, וממנח בעברית של יוסיוים את כל האקטים.

דן בן-אמוץ, איש אמיץ שאינו זקוק לאינטימיות. הבנות מתות עליו, ואנחי נו מקנאים. ליום ההולדת ה-40 הוא מקבל מכונית טרוימפץ פתוחה מאשתו הלן, ילדיו מנסקים אותו, הוא בטוח שהעולם בזרועותיו. הבשלן הנפלא, די גורמה, שחושב שכמה פיצ'בסק, ויניאי טות ושיחות של טעם טוב הם שיא תרבות-ישראל.

הוא כאמת לא אוהב צרות, ויכוחים וסימני-שאלה. הוא לא אוהב חברים עם צרות וכאב-לב. תומרקין השתכר פעם בביתו, ואורי זוהר של פעם השתכר בביתו. רב"א זרק אותם מהבית. איני אוהב חזירים בבית, אמר לי אחרי זמן, כשנפגשנו. לא היה לי השכל או לש אול: או מה אתה עושה בבית? לא הייתי צריך לשאול.

האיש החינני לא אהב את הבית, לא אהב שוב את הבית. הוא נפרד מאשתו וילדיו, שחזרו לארצות-הברית. רב"א רווק מבוקש, ומלא סיפורים כרימון. אז, כשלא רצתה להודיין, שאלתי אותה איפה את גרה. היא אמרה רמת-גן. שאלתי אותה איזה אוטובוס נוסע לשם. לקחתי אותה בטרומפץ עד לת-חנה."

כל כסית ידעה איך לעשות מה, ומה

דן בן-אמוץ בתערוכה של יצירותיו אמנות של "OBJETS TROUVÉS"

פים האלה מן החוץ, הרצברג בכיפה, קצת שמאלה לבינוני, ומאקסוול על מיליונים, יותר ימינה לבינוני, ואתה גברת, תותבת שיניים ושיער. והפיאות הנכריות והחליפות המחוויטות מושי לות בכיפה.

ושבו איני זוכר, כולם דומים, הפר צופים, המילים, הרדידות, הצביעות, כולם חוגגים את הסולידריות, את הב לוף, וריח הריקבון עולה שוב באפי. סאטיריקון. אני חוזר שוב אל הצו של פטרנויוס. ואל המתגורדים, ואל מסע התאהבותו העצמית.

פטרנויוס ציווה לכס: איכלו את בשר רו של המשורר. איכלו, יהודי העולם, את המדינה. ואתם, אנשי-הרוח, איכלו את מה שהיה פעם צבר עוקצן וחמוד, מהרו לפני שיגיעו התולעים.

אין לי ספק שגם דן בן-אמוץ וגם מדינת-ישראל הפכו את הנקרופיליה וההתגדרות מסתם-חלטורה לפולחן עמוק ומתמשך. ויחד עם זאת אני מאחל לשניהם — עד 120:

דן בן-אמוץ בתצלום פירסום לפימרו, "זיונים זה לא הכל" איני אוהב חזירים בביתו